

ANTON VAN ZANTBEEK

De bank wint altijd

An de jongste emissie van de staatsbon gingen verhitte politieke discussies vooraf. Dat had alles te maken met de succesvolle uitgifte in september 2023. Die leverde 21,9 miljard euro op. De minister van Financiën, Vincent Van Peteghem (cd&v), oogstte er groot politiek succes mee. Behalve de banken en zijn politieke concurrenten, vonden velen het een goede zaak.

Van Peteghem trachtte dat nummertje onlangs te herhalen. Maar Open Vld stak daar een stokje voor. Premier Alexander De Croo zag het niet zitten dat zijn gouvgenoot zo vlak voor de verkiezingen een politiek binnenkoppertje kreeg. De premier stuurde daarom de minister van Begroting in het veld. Zij argumenteerde dat het fiscale voordeel voor de nieuwe staatsbon niet kon omdat het de spaarders 'met een spaarboekje' zou discrimineren. Gelet op het permanente fiscale voordeel dat aan het spaarboekje kleeft, was dat niet meteen het beste argument. Iemand op haar kabinet had duidelijk liggen slapen. De debatfiche werd dan ook snel aangepast, waarna de premier verklaarde dat het de spaarders 'met een termijnrekening' zijn die door een fiscaal voordelige staatsbon zouden worden gediscrimineerd. Dat rendement wordt immers tegen 30 procent belast. Het rendement van de staatsbon maar tegen 15 procent.

En zo blijken onze toppolitici eens te meer fiscale leerling-tovenaars te zijn. Het gaat niet zozeer over het algemene belang, wel over het vergaren van stemmen bij de volgende verkiezing. Om electorale redenen is het fiscale voordeel van het spaarboekje een politieke no-gozone.

De fiscale voordelen zijn groot. Zo krijgt iedere spaarder de eerste 1.020 euro aan intrest belastingvrij. Dat betekent per koppel, per jaar 2.040 euro intrest. De hogere rente wordt vervolgens slechts belast tegen 15 procent. Bij een termijnrekening wordt elke euro intrest tegen 30 procent belast. De premier heeft dus overschot van gelijk dat spaarders met een termijnrekening fiscaal worden gediscrimineerd. Evenwel niet door de staatsbon, wel door het spaarboekje.

Wie wordt daar eigenlijk beter van? Dat is alvast niet de begroting. Door het fiscale voordeel zijn er immers veel minder ontvangsten. Het moet dus de

spaarder zelf zijn. Die krijgt immers royale fiscale voordelen. Maar dat blijkt ook niet het geval. Het rendement op een spaarboekje is door gaans immers veel lager dan dat op een termijnrekening of een staatsbon.

Daardoor houdt de spaarder netto omzeggens hetzelfde over. Neem een spaarder met 100.000 euro. Op een spaarboekje levert dat bijvoorbeeld een rendement van 2,25 procent per jaar op. Daarop betaalt de spaarder amper 184,5 euro belasting. Het nettorendement is 2.065 euro. Stel dat die spaarder een termijnrekening van een jaar of een staatsbon van een jaar neemt tegen 3 procent rendement. Dan betaalt hij 900 euro euro belasting, maar houdt toch netto 2.100 euro over. Een verschil van amper 35 euro in vergelijking met het spaarboekje.

De premier heeft overschot van gelijk dat spaarders met een termijnrekening fiscaal worden gediscrimineerd. Evenwel niet door de staatsbon, wel door het spaarboekje.

De spaarder profiteert dus niet echt van het fiscale voordeelregime. De winnaar is de bank. Die kan zich bij de spaarder financieren tegen braderprijzen. Door het gunstregime af te schaffen, raak je dus niet de spaarder in zijn portemonnee. De brutorendementen zullen stijgen, waardoor de spaarders netto evenveel overhouden. Met die stijgende rendementen zullen evenwel de belastingopbrengsten stijgen en draait men de onderhuidse subsidiekraan naar de banken dicht. Zolang de politiek die logica niet begrijpt, geldt zoals in een casino: *'The bank always wins'*. **t**

DE AUTEUR IS ADVOCaat BIJ RIVUS EN GASTDOCENT AAN DE FISCALE HOGESCHOOL